

Door Liz Pichon

GOTTMER
Haarlem

Superhandige steendoedel

HEEL VEEL dank aan deze geniale mensen die hebben geholpen bij het maken en verspreiden van dit Tom Groot-boek. Jullie zijn allemaal GEWELDIG!

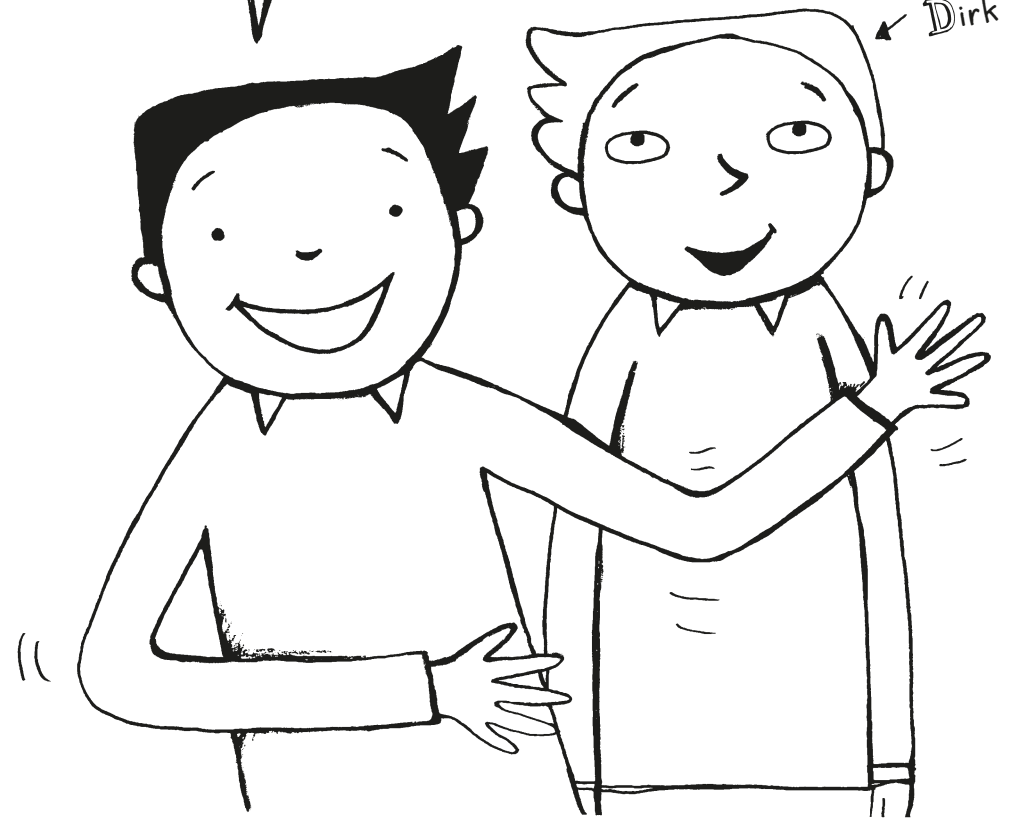
Mijn uitgever Scholastic en alle fijne mensen daar: Lauren, Catherine, Sarah, Jason, Andrew, Penelope, Claire, Toni en het Scholastic Warwick Team!

Mijn zus Lyn. Mark (zoals altijd!).

Dank aan alle bibliotheekmedewerkers, boekverkopers, meesters en juffen, ouders en iedereen die een boek van Tom Groot heeft gelezen of aangeraden.

Veel liefs,
Liz xxxx

Dirk en ik hebben een MAF spelletje bedacht. We spelen het zo vaak als we kunnen, gewoon voor de LOL. 😊
Het is de bedoeling dat je naar NIETS STAART òó en zorgt dat zoveel mogelijk kinderen je nadoen.

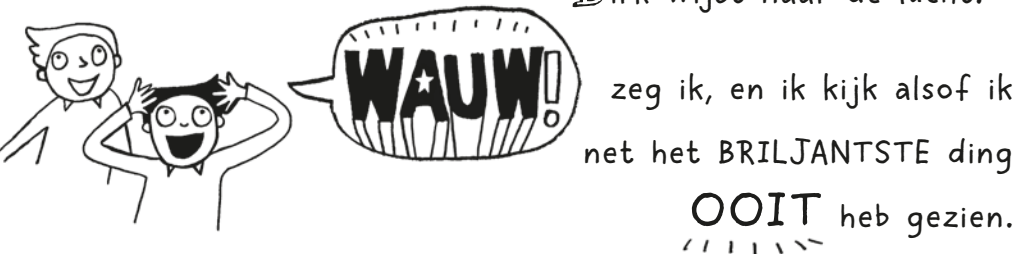

starende Dirk

Dirk begint met...

Dirk wijst naar de lucht.

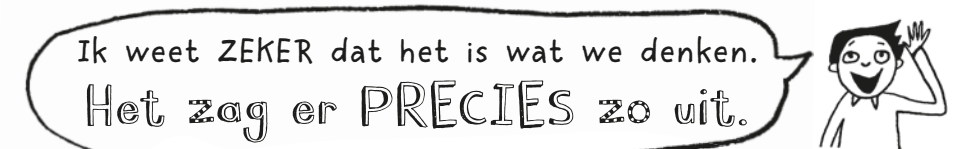
Marcus hoort ons en wil weten wat er is.

Marcus wil het **HEEL GRAAG** weten.

Dirk doet expres geheimzinnig. Ik doe er nog een schepje bovenop.

Nou, volgens ons zagen we een...

(Dirk stopt even om het nog dramatischer te maken...)

Er zweefde iets door de lucht dat ERUITZAG ALS...

(Weer een lange pauze.)

Marcus kijkt **OMHOOG** en speurt de lucht af. Roos de Wit komt eraan, samen met Theo Peters en Nico. Achter hen lopen twee kleinere kinderen.

Nico zet zijn bril af en veegt de glazen schoon aan zijn mouw. Dan zet hij hem weer op.

Nou, ik zie nog steeds NIKS.

Het was vast een vliegtuig, zegt een van de kleintjes slim.

Dat ZOU kunnen...

MAAR het had de vorm van een ECHT ruimteschip.

Dirk tekent met zijn vingers de vorm van een ruimteschip.

Dan **HAPT** hij naar adem en roept:

'JA, IK ZAG HET OOK!'

bevestig ik.

(Dirk is HEEL goed in dit spelletje.)

'Waar **KIJKEN JULLIE** dan **PRECIES** naar? Ik zie alleen maar **wolken**.'

Marcus denkt dat hij de **UFO** heeft gemist en dat maakt hem boos.

Dan gaat de schoolbel en moeten we naar binnen.

Tring
Tring
Tring

AMY, Florian en Indira willen erlangs, maar wij staan in de weg.

'Doorlopen, alsjeblieft,' zegt **AMY**, maar iedereen kijkt omhoog en niemand komt in beweging.

'Hé **AMY**, we hebben net een echte **UFO** gezien.

Dat is een **VLIEGENDE SCHOTEL!**

We wachten tot hij terugkomt,' legt Marcus uit.

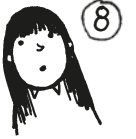

AMY kijkt niet omhoog, maar Florian wel...

... en Indira ook.

'Misschien was het gewoon een **VLIEGEND CHIPSZAKJE**,' zegt Indira.

'Hoe kunnen chipszakjes nou vliegen?' vraag ik.

'Als ze door harde **WIND** uit de vuilnisbak worden geblazen en omhoog waaien. Kom, laten we gaan. Er is hier niks te zien. Tot zo in de klas.'

Indira **LACHT**.

'DIT is **BELACHELIJK!**' moppert Marcus, en hij volgt hen de school in.

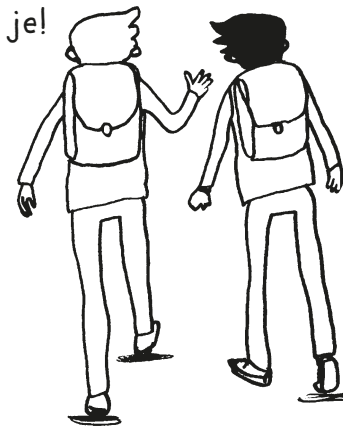
Dirk trekt zijn wenkbrauwen op en fluistert: 'Acht, niet slecht!'

'Ja, die **UFO** was een goeie, hè? Maar mijn record staat nog steeds op twaalf kinderen **EN** meneer Springer die naar een lege afvoerput tuurden,' zeg ik.

'Misschien moeten we de volgende keer weer doen alsof we een **UFO** zien,' zegt Dirk. 'Dat was GENIAAL van je!'

Ik zie je in de pauze.'

Dirk loopt naar de klas van meneer Springer en ik roep hem na:

'Hé Dirk, wat je ook doet, niet omdraaien.'
(Hij draait zich om.)

'Ha! Gefopt...' zeg ik **LACHEND**.

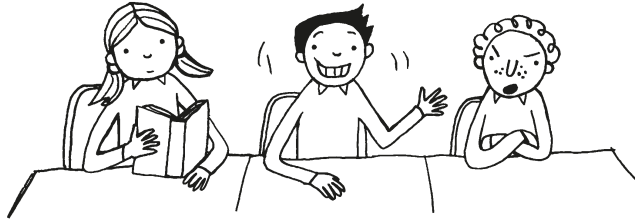
'Ah nee, ik trap er steeds weer in... Goeie!'

Meneer Fullerman loopt door de klas om de werkbladen voor vandaag uit te delen. Ik ga naast **AMY** en Marcus zitten.

Marcus zegt meteen:

'Jullie hebben niet ECHT een **UFO** gezien, hè?'
(Hij is nog steeds boos op me.)

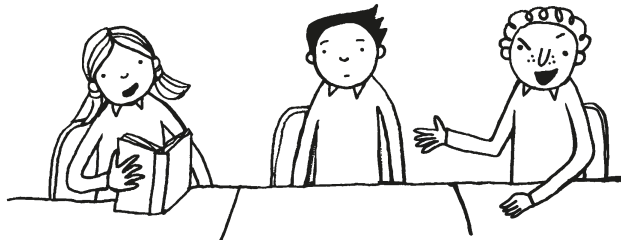
'Jawel, of dat dáchten we tenminste.'

'Jullie spelen gewoon graag maffe spelletjes,' moppert Marcus.

AMY is het met Marcus eens. Dat gebeurt niet vaak.

'Daar heeft hij gelijk in, Tom.'

'Hoe bedoel je?' Ik doe mijn best om VERBAASD te klinken.

'Tij en Dirk doen een spelletje waarbij jullie naar NIETS kijken en hopen dat zoveel mogelijk kinderen meedoen,' zegt **AMY** opmerkzaam.

'HA! Ik WIST dat ik GELIJK had!' roept Marcus, en hij kijkt me met

samengeknepen ogen aan.

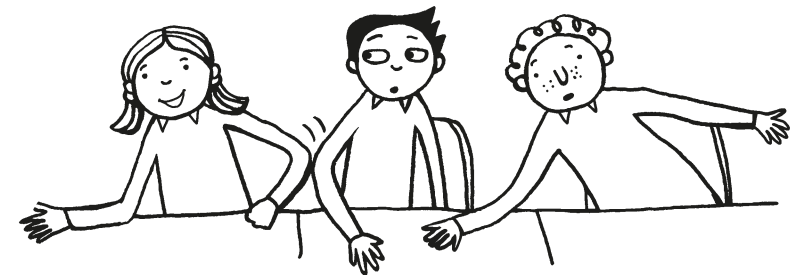

'Soms zien we WEL echt iets!'

zeg ik, maar ik denk niet dat ze me geloven. Dan stoot **AMY** me aan.

'Hé, wat doet conciërge Stan nou op het schoolplein? Staat hij daar te... dansen?' vraagt ze.

Marcus en ik draaien ons om en kijken uit het raam...

... naar niets.

'Je hebt gelijk. Dit is een ^{☆ * *}LEUK spelletje!'
zegt **AMY LACHEND.**

'Ik keek niet. Ik keek naar Tom,'
mompelt Marcus.

(Hij keek wel.) ☹️

GOEDEMORGEN, alle drie!
Hoe gaat het met jullie?

vraagt meneer Fullerman vrolijk terwijl hij ons ieder een werkblad geeft. Marcus vertelt hem over ons spelletje, al snap ik niet waarom.

 'Meneer, meneer, Tom en **AMY** verzinnen allemaal verhalen. Ze laten me steeds naar dingen kijken die er niet echt zijn.'

'UITSTEKEND! Precies wat ik wilde horen.

Deze dag draait helemaal om verhalen verzinnen.'

Marcus trekt een vragend gezicht.

'Meneer?'

'Julie gaan **GRAPPIGE** verhalen schrijven!'

legt meneer Fullerman uit.

'Wat voor grappige verhalen, meneer?'

'Verhalen die je laten **LACHEN**, Marcus!'

Dan leest **AMY** het werkblad voor.

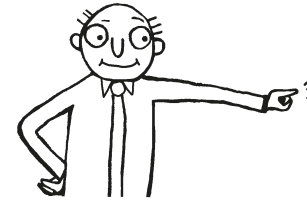
'Luister, allebei...'

**EIKENHOFSCHOOL
SUPERSCHRIJF-
WEDSTRIJD voor
GRAPPIGE VERHALEN**

*****

Schrijf een **GRAPPIG
VERHAAL** voor
het **ALLEREERSTE**
verhalenboek van de
Eikenhofschool. Schrijf
over iets wat **JOU** laat
lachen. Als jouw verhaal
***** **VIJF STERREN** krijgt
van je juf of meester,
komt het in het boek.

Hier zijn wat **TIPS** om je op
weg te helpen:

- Schrijf over iets wat jou liet lachen of wat je leuk vindt.
- Maak je verhaal niet te lang.
- Lees het hardop voor als je het hebt opgeschreven.
- Je mag ook een grappig gedicht schrijven.
- Oké, waar wacht je nog op?

Ga schrijven en

LAAT ONS LACHEN!

*****

Marcus kijkt alsof hij al heeft bedacht waarover hij wil schrijven.

'Mijn verhaal wordt **HEEL GRAPPIG!** Wil je weten waar het over gaat?' vraagt hij.

(Niet echt.)

Het begint zo: er waren eens twee BELACHELIJKE, VERVELENDE jongens die deden alsof ze UFO's zagen. Maar eigenlijk waren ze gewoon MINKUKELS die graag dingen verzonnen.

'Is een MINKUKEL niet een dier?' vraag ik.

Marcus denkt even na. ?

'Je hebt nog zoveel andere GRAPPIGE verhalen, Marcus. Dan schrijf je toch niet over ONS?' merk ik op.

'Dit is het ENIGE GRAPPIGE verhaal dat ik zo gauw kan bedenken,' zegt hij.

'Echt? Ik weet er nog VEEL MEER.'

Ik geef hem een paar voorbeelden.

'Wat dacht je van die keer dat we met school beestjes gingen vangen en jij in de modder viel? Dat was GRAPPIG!'

'O ja, dat was INDERDAAD GRAPPIG!' zegt AMY.

'En weet je nog toen jullie samen vastzaten in een bootje op het meer en de vogels je boterhammen kwamen stelen, Marcus?'

'Zo grappig was dat niet,' moppert Marcus. (Dat was het wel.)

'Of die keer dat we dachten dat je een ENORME hond had, maar... het bleek juist een pieplein hondje te zijn.'